

ע"פ 29122/12/17 - מדינת ישראל נגד שלמה סיטבון

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 29122-12-17

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד

כב' השופט כרמי מוסק

כב' השופטת שירלי רנר

המערער

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

המשיב

שלמה סיטבון

ע"י ב"כ עו"ד עירוני

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט שמואל הרבסט) מיום 30.10.17 בת"פ 3748-07-15 ות"פ 33140-04-17.

כללי

1. המשיב הורשע על יסוד הודאתו בסחר בסם מסוכן (ארבע עבירות) והפרת הוראה חוקית. על המשיב נגזרו העונשים הבאים: 11 חודשי מאסר בפועל, 5 חודשי מאסר על תנאי בגין כל עבירה מסוג פשע המנויה בפקודת הסמים המסוכנים, 2 חודשי מאסר על תנאי בגין כל עבירה של הפרת הוראה חוקית, 6 חודשי פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה בגין כל עבירה המנויה בפקודת הסמים המסוכנים, קנס בסך 2,000 ₪. הערעור מופנה כנגד קולת העונש.

2. ואלה המעשים על פי שני כתבי האישום המתוקנים: בימים 5.4.15, 14.4.15 ו- 4.5.15 מכר המשיב לסוכן משטרתי סם מסוכן מסוג חשיש במשקלים 99.12, 5.39 ו- 8.23 גרם נטו תמורת הסכומים - 5,000, 550 ו- 800 ₪ בהתאמה. בעקבות התיק הראשון ביום 4.8.15 הוטל על המערער מעצר בית לילי באיזוק אלקטרוני, אך הוא עבר להתגורר בתל אביב ובכך הפר את תנאי המעצר. ביום 17.1.17 מכר המשיב יחד עם אחר סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 94.93 גרם נטו לסוכן משטרתי אחר תמורת 7,700 ₪, שנמסרו במלואם לאחר.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותרת להחמרת עונשו של המשיב וטוענת כי בית משפט קמא לא ייחס את החומרה הראויה

עמוד 1

לעבירות שביצע המשיב ולא השית עליו עונש ההולם את חומרתן. נטען כי הפסיקה קבעה כי נגע הסם הוא מכת מדינה ועל בית המשפט להילחם בו מלחמת חורמה ולפגוע בכל חוליה משרשרת הסם עד למיגורה הסופי והמוחלט של התופעה. העונשים המקלים שהושתו על המערער אינם משיגים את מטרת ההרתעה האינדיבידואלית והקולקטיבית. באשר להפרת תנאי מעצר הבית, נטען כי אין מדובר בהפרה מינורית, שכן המשיב העתיק מקום מגוריו לעיר אחרת בלא רשות, לאחר שהחל בהליך טיפולי, ובזמן זה ביצע עבירה נוספת, שהיא אותה עבירה בה הורשע. עוד נטען כי המשיב לא לקח אחריות על מעשיו בפני שירות המבחן. כמו כן, הוא ביצע את הפרת ההוראה החוקית בעת שהוא כבר היה בקשר עם שירות המבחן לאחר שהורשע בתיק הראשון. באשר לנסיבותיו האישיות, נטען כי מהתסקיר עולה כי אין מדובר בנסיבות חריגות המצדיקות הקלה כה משמעותית בעונש. עוד נטען כי שגה בית משפט קמא בכך שהפחית מעונשו של המשיב 5 חודשי מאסר בפועל חלף 9 חודשים בהם היה באיזוק אלקטרוני. לעמדת המערער, ימי מעצר בפיקוח אלקטרוני אינם מנוכים באופן אריתמטי מגזר הדין אלא משמשים כשיקול להקלה בעונש.

4. ב"כ המשיב טען כי המשיב סיים לרצות את עונשו. הערעור הוגש ביום האחרון שנקבע לכך ועתה נטען להחמרה בעונשו. נטען כי היה מקום לקזז את מלוא ימי המעצר באיזוק אלקטרוני ולא להביא בחשבון אך מקצת התקופה ובאה הפנייה להחלטות אשר קיזזו תקופת מעצר באיזוק או קבעו כי, בעקרון, אפשרות הקיזוז קיימת. בנוסף, מאחר שהמשיב סיים לרצות את עונשו הכלל הוא שאין להורות על השבתו למאסר, מה עוד שהמשיב החל לשנות את חייו ופועל לשוב למוטב ואין מקום, על כן, להשיבו אל בין כותלי הכלא. המתחם שנקבע על ידי בית משפט קמא הנו מתחם ראוי. תסקיר שירות המבחן הנו חיובי ואף המליץ להסתפק בתקופת המעצר. על כן - יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המשיב, יליד 1992, עולה כי הינו רווק, ללא הרשעות קודמות, שהה בתנאים של איזוק אלקטרוני, שבהמשכו אושרה לו יציאה לעבודה במפעל. שירות המבחן התרשם כי למשיב אישיות ילדותית וציון זאת כגורם סיכון. כמו כן, הוא קיבל אחריות על העבירה אך מטשטש את משמעותה. הומלץ על מאסר מרתיע לריצוי בעבודות שירות וענישה מותנית.

דין

6. דין הערעור להידחות.

לחובת המשיב נזקפת חומרת העבירות שביצע. מדובר בריבוי עסקאות שבוצעו לאחר תיאום מראש, בהן נכללו כמויות סם המספיקות, כפי שקבע בית משפט קמא, למאות מנות, ונמכרו תמורת סכומי כסף משמעותיים, באופן המלמד על נגישות המשיב לעולם הסחר בסמים. כמו כן, המשיב ביצע את העבירה הרביעית והפר את תנאי מעצרו לאחר שהורשע בשלוש העבירות הקודמות, באופן המלמד על כישלון ההרתעה בעניינו. בנוסף, מתסקיר שירות המבחן עולה כי בצד קבלת האחריות על מעשיו, הביע המשיב עמדה מטשטשת את חומרת המעשים. מאידך, לזכות המשיב יש לזקוף את הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שלקח על המעשים, גילו הצעיר והעדר הרשעות קודמות. כמו כן, במכלול השיקולים לקולה יש להתחשב גם בתקופת מעצרו הממושכת של המשיב. המשיב שהה במעצר במשך 90 ימים ולאחר מכן תשעה חודשים בפיקוח אלקטרוני. בית משפט קמא התחשב

בכך שהלכה למעשה, משלהי שנת 2015 ועד ליום מתן גזר הדין, שהה המשיב בהגבלות שונות, חלקן במעצר של ממש, חלקן במעצר בפיקוח אלקטרוני וחלקן במעצר בית ובתנאי הגבלה שונים. התחשבות זו נעשתה בהתאם לכלל שנקבע בפסיקה, הקובע כי ניתן להתחשב בתקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני כשיקול לקולה בבואו של ביהמ"ש לגזור את עונשו של נאשם (ר': ע"פ 8547/15 מדינת ישראל נ' אנס מחאג'נה (2016); ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (2016)). לפיכך, ושלא כטענת המערער, בית משפט קמא לא ניכה את ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר, אלא התחשב בהם כשיקול לקולה במסגרת מכלול שיקולי הענישה בגזירת דינו של המשיב, וגזר על המשיב עונשים המבטאים איזון ראוי בין שיקולי הענישה. לפיכך, בנסיבות דנן, ולאחר שהמשיב סיים לרצות עונש המאסר ושוחרר, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ח, 28 מרץ 2018, במעמד ב"כ המערער, ב"כ המשיב והמשיב בעצמו.

שירלי רנר,
שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד